ותיפוק ליה כו'. מי ס"ד המקדש הוה קיים בזמן הכי הוי יום טוב דהיינו יום גדליה וקריית המגילה מועדים טובים בזמן הבית: **נ"מ גלריה.** הא דהדר קבעוה במגילת תענית על דבר זה נ"מ לאסור לתמול גם הוא בתענית כדלעיל לקמיה הימים הללו הכתובים במגילת תענית אסורין בין לפניהם בין לאחריהם. היינו להתענות לעבד בהספד מותר כדמוכח בפרק קדר תעניות כילד (תענית דף יז:) דתניא מרים ירחם דניסן כיון דניסן כיון דניסן כיון דניסן היה שנלע"ז: **יהודה בן שמוע מטמא וכו' וחכמים מטהרין.** תימה ממאי מטהרין לכל הפחות ליטמא משום כלי זכוכית שגזרו עליו טומאה כדלעיל בפ"ק דשבת (דף טו: ושם) ופי' בקונטרס לעניין טומאה יאמר פליגי יהודה בן שמוע מטמא לומר שחזרו לטומאתן יאמר אע"פ שלא נגעו בשום טומאה ואע"פ שכלי זכוכית אין חוזרין לטומאתן יאמר כדלעיל בפ"ק דשבת (שם טז.) שלא גזרו חזרת טומאה יאמר שלא בכלי מתכות הני נמי הואיל והאבר מעמידו ככלי מתכות דמו דהכל הולך אחר המעמיד וחכמים מטהרין דעיקרו כלי זכוכית הן ולא חזלינן בתר מעמיד כן פי' בקונטרס וקצת קשה לי קדמה לאבר מה מועיל הטפת אבר לבסוף עוד פי' בקונט' לשון אחר ר' יהודה בן שמוע מטמא כדין כלי מתכות לתוריית אף אגעה בהן טומאה דהכל הולך אחר המעמיד וחכמים מטהרין דמשמע מטהרין לגמרי ורבינו שמואל פירש דפליגי בהא מי הטפת אבר חציר שתימה מעלייתא או ולפירוש זה קשיא לשון מטהרין דמשמע לגמרי ורבינו שמואל פירש רבינו שמואל ר' מאיר היא ומו לי ולא גרסינן הכל לי ובפ"ק דשבת (שם) כתוב ור' מאיר היא דאמר הכל הולך אחר המעמיד ולי אתבן כדמוכח בסוף תוספתא דכלים דתניא כום של אבן שנקב והטיף לתוכו אבר ר' יוסי מטמא ר' יוחנן בן נורי אומר טמא משום כלי זכוכית רבי שמעון בן גמליאל אומר יהודה בן שמוע היה מטמא משום ר' מאיר משמע בהדיא כלשון אחרון שבקונטרס ורבינו היינו ר' יוחנן בן נורי ולא לגמרי מטהרין מי נמי רבנן להכא אית להו בכלי אבן כר"מ דמטמא ככלי מתכות והא דלא מטמאין בכלי זכוכית משום כלי מתכות כמו בכלי אבן משום דכלי אבן ליכא טומאה לוקמוה לטומאת מתכות אבל כלי זכוכית שיש להם טומאה בעולם לא רצו לשנותן מטומאתן וריב"ן פי' דאכמים מטהרין לגמרי משום דכלי זכוכית ככלי חרס דמו דתנן בתוספתא דכלים (בב"ק) בפרק שני דכלי חרס שטהר שעה אחת אין לו טומאה לעולם ולא יתבן נמי פירוש זה דמוכח בסוף תוספתא דלא לגמרי מטהרין כדפריטית ועוד מ"כ מנא ליה דטעמא דר"מ משום דהכל הולך אחר המעמיד דלמא משום דלית ליה הסיג סברא ואפי' נסתם בזבח היה מטמא דהדדי פליגי עליה בתוספתא דכלים פרק מחט וטבעת ועוד רבנן לא אמרי הך סברא אלא בחתיכת חרס שפרשה מן החבית ויש בה כשיעור ונקבה וסתמה בזפת ולא בכלי שנקב וסתמו כמו שפירש [בתוספתא] דפרק ג' דכלים[מ] ועוד דהא לא קיימא מסקנא הכי בפ"ק דשבת (טז.) דמסקינן הואיל ונשברו יש להם תקנה ככלי מתכות דמו:

מיומת

ופיפוק ליה כו'. מי ס"ד המקדש הוה קיים בזמן הכי הוי יום טוב דהיינו יום גדליה וקריית המגילת מועדים טובים בזמן הבית: **נ"מ גלריה.** הא דהדר קבעוה במגילת תענית על דבר זה נ"מ לאסור לתמול גם הוא בתענית כדלעיל לקמיה הימים הללו הכתובים במגילת תענית אסורין בין לפניהם בין לאחריהם. היינו להתענות לעבד בהספד מותר כדמוכח בפרק קדר תעניות כילד (תענית דף יז:) דתניא מרים ירחם דניסן כיון דניסן כיון דניסן כיון דניסן היה שנלע"ז: **יהודה בן שמוע מטמא וכו' וחכמים מטהרין.** תימה ממאי מטהרין לכל הפחות ליטמא משום כלי זכוכית שגזרו עליו טומאה כדלעיל בפ"ק דשבת (דף טו: ושם) ופי' בקונטרס לעניין טומאה יאמר פליגי יהודה בן שמוע מטמא לומר שחזרו לטומאתן יאמר אע"פ שלא נגעו בשום טומאה ואע"פ שכלי זכוכית אין חוזרין לטומאתן יאמר כדלעיל בפ"ק דשבת (שם טז.) שלא גזרו חזרת טומאה יאמר שלא בכלי מתכות הני נמי הואיל והאבר מעמידו ככלי מתכות דמו דהכל הולך אחר המעמיד וחכמים מטהרין דעיקרו כלי זכוכית הן ולא חזלינן בתר מעמיד כן פי' בקונטרס וקצת קשה לי קדמה לאבר מה מועיל הטפת אבר לבסוף עוד פי' בקונט' לשון אחר ר' יהודה בן שמוע מטמא כדין כלי מתכות לתוריית אף אגעה בהן טומאה דהכל הולך אחר המעמיד וחכמים מטהרין דמשמע מטהרין לגמרי ורבינו שמואל פירש דפליגי בהא מי הטפת אבר חציר שתימה מעלייתא או ולפירוש זה קשיא לשון מטהרין דמשמע לגמרי ורבינו שמואל פירש רבינו שמואל ר' מאיר היא ומו לי ולא גרסינן הכל לי ובפ"ק דשבת (שם) כתוב ור' מאיר היא דאמר הכל הולך אחר המעמיד ולי אתבן כדמוכח בסוף תוספתא דכלים דתניא כום של אבן שנקב והטיף לתוכו אבר ר' יוסי מטמא ר' יוחנן בן נורי אומר טמא משום כלי זכוכית רבי שמעון בן גמליאל אומר יהודה בן שמוע היה מטמא משום ר' מאיר משמע בהדיא כלשון אחרון שבקונטרס ורבינו היינו ר' יוחנן בן נורי ולא לגמרי מטהרין מי נמי רבנן להכא אית להו בכלי אבן כר"מ דמטמא ככלי מתכות והא דלא מטמאין בכלי זכוכית משום כלי מתכות כמו בכלי אבן משום דכלי אבן ליכא טומאה לוקמוה לטומאת מתכות אבל כלי זכוכית שיש להם טומאה בעולם לא רצו לשנותן מטומאתן וריב"ן פי' דאכמים מטהרין לגמרי משום דכלי זכוכית ככלי חרס דמו דתנן בתוספתא דכלים (בב"ק) בפרק שני דכלי חרס שטהר שעה אחת אין לו טומאה לעולם ולא יתבן נמי פירוש זה דמוכח בסוף תוספתא דלא לגמרי מטהרין כדפריטית ועוד מ"כ מנא ליה דטעמא דר"מ משום דהכל הולך אחר המעמיד דלמא משום דלית ליה הסיג סברא ואפי' נסתם בזבח היה מטמא דהדדי פליגי עליה בתוספתא דכלים פרק מחט וטבעת ועוד רבנן לא אמרי הך סברא אלא בחתיכת חרס שפרשה מן החבית ויש בה כשיעור ונקבה וסתמה בזפת ולא בכלי שנקב וסתמו כמו שפירש [בתוספתא] דפרק ג' דכלים[מ] ועוד דהא לא קיימא מסקנא הכי בפ"ק דשבת (טז.) דמסקינן הואיל ונשברו יש להם תקנה ככלי מתכות דמו:

מיומת

ותיפוק ליה דהוה ליה יום שנהרג גדליה בן אחיקם. שהוא לעצמו ויום טוב זמן שבית המקדש קייס ולמען לאמר

ט) [לח] נטלה מגילת תענית היינו לאחר מורכן:

אסורין בין לפניהם בין לאחריהם. היינו להתענות לעבד בהספד מותר כדמוכח בפרק קדר תעניות כילד (תענית דף יז:) דתניא מרים ירחם דניסן ועד תמניא ביה מיתוקו תמידא דלא למספד בהון ופריך ניתמי מתרי ניסן וכ"ח גופיה לאסור ומשני לאסור יום שלפניו דמשום כ"ח דאורייתא לא מתסר דלא נעי חיזוק ותו פריך ותיפוק ליה להוה יום דבתר עשרים ותמניא נמלך ומשני לה כג ט) אפי כל שלאחריו בתענית לאסור בהספד מותר וזה הואיל ומוטל בין שני י"ט עשאוהו כי"ט עלמו משמע דאי נלו הכי לא הוה נאסר בהספד מע"ג דהוא יום שלפני רים ירחם דניסן לתיתוקו תמידא דלא למספד ולאו דווקא נקט רב אפי כל שלאחריו דהוא הדין כל שלפניו בהספד מותר דלא משום דקאי לשל לאחריו נקטיה וי"ל לדקדק מתוך כך להא דקתני שבתות וימים טובים הם לפניהם הם לאסורים ולאחריהם מותרין בתענית לייני ואתאי הך בריייתא כר' יוסי דאמר בסוף כלל מערבין (עירובין דף מג. ושם) דע"ס מתענה ומשלים מ"ג כרבנן ובלא השלמה ות"ח אי בלא השלמה אפי' בי"ט עלמו אבי כדמוכח התם דאמר ר' אלעזר בר צדוק אני הייתי מבני סנאב בן בניימין וחל ט"ב להיות בשבת ולחיוהו על לאחר השבת והתעניו בו ובלא השלמתו מפני בי"ט שלנו היה וי"ל דשאני ט' באב דאמיר מדע להא קאמר התם שאני יום טוב דדבריהם הואיל ומתענין בו שעות מאלימין בו ערבית והכא אחרין בין לפניהם בין לאחריהם אלא ש